

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Rudolfa Čirča a sudcov JUDr. Evy Sakálovej a JUDr. Ľubora Šeba v právnej veci žalobcov **1/ A** bývajúceho v **B** a **2/ A** bývajúceho v **B**, zastúpeného JUDr. E advokátkou so sídlom v **P**, proti žalovanej **K**, so sídlom v **B**, zastúpenej JUDr. M advokátom so sídlom v **B**, o **určenie neplatnosti výpovede a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 18 Ct 20/2002, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. júna 2006 sp.zn. 5 Co 389/05 rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. júna 2006 sp.zn. 5 Co 389/05 v zmeňujúcom výroku, ktorým bola určená neplatnosť výpovede danej žalobcovi **2/** podľa § 46 ods. 1 písm.c/ Zákonníka práce listom žalovanej z 23.3.2002, **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava I 28.8.2002 sa žalobcovia domáhali určenia neplatnosti výpovede, danej každému z nich listom žalovanej z 22.3.2002 podľa § 46 ods. 1 písm.c/ Zák. práce v súvislosti s rozhodnutím o organizačnej zmene v likvidácii poisťných udalostí. Zároveň si uplatnili aj nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Poukazovali na to, že napriek rozhodnutiu o organizačnej zmene sa nestali nadbytočnými, lebo práce nimi vykonávané vo funkcii likvidátorov poisťných udalostí potrebovala žalovaná aj naďalej.

Okresný súd Bratislava I medzitýmnym (správne čiastočným, pretože u oboch žalobcov rozhodol o jednom z uplatnených nárokov) rozsudkom z 30. júna 2005 č.k. 18 Ct 20/2002-387 určil neplatnosť výpovede danej žalobcovi 1/ a zamietol žalobu žalobcu 2/. Takto rozhodol poukazujúc na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorého vyvodil záver, že vzhľadom na rozhodnutie o organizačnej zmene, spočívajúcej v znížení počtu likvidátorov poistných udalostí o jedného, bolo možné dať platnú výpoveď len jednému zo žalobcov, pričom za platnú považoval výpoveď danú žalobcovi 2/, pretože mu bola doručená ako prvému.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací na odvolanie žalobcu 2/ a žalovanej rozsudkom z 20. júna 2006 sp.zn. 5 Co 389/05 rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa žalobcu 1/ potvrdil a v časti týkajúcej sa žalobcu 2/ ho zmenil tak, že určil neplatnosť výpovede danej žalobcovi 2/ žalovanou listom z 22.3.2002 podľa § 46 ods. 1 písm.c/ Zák. práce. Na rozdiel od súdu prvého stupňa bol toho názoru, že nebolo preukázané, ktorému zo žalobcov bola výpoveď doručená ako prvému. Preto vychádzajúc z organizačnej zmeny, spočívajúcej v znížení počtu likvidátorov o jedného, treba považovať obe výpovede za neplatné pre nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou každého zo žalobcov.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Dovoláním napadla zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, teda výrok týkajúci sa žalobcu 2/. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v tomto výroku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté tzv. inou vadou spočívajúcou v tom, že skutkové zistenie odvolacieho súdu, podľa ktorého organizačná zmena sa mala týkať zníženia počtu likvidátorov o jedného zamestnanca, nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní a nezodpovedá pravidlám hodnotenia dôkazov. Uviedla, že z dokazovania vyplynulo, že funkciu likvidátorov v agentúre v Bratislave pred organizačnou zmenou vykonávalo 11 zamestnancov a po tejto zmene 9 zamestnancov.

Žalobca 2/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhol tento mimoriadny opravný prostriedok ako neopodstatnený zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu oprávnenou osobou

(účastníčkou konania) v zákonnej lehote (§ 240 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že ho treba zrušiť (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. možno dovolanie odôvodniť len niektorým alebo niektorými z dôvodov taxatívne v ňom určených. Z obsahu dovolania v predmetnej veci vyplýva, že dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p., t.j. tzv. inou vadou konania a v súvislosti s tým aj podľa § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., t.j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, ku ktorému môže dôjsť buď použitím iného právneho predpisu, než ktorý mal byť správne použitý, alebo síce aplikáciou správneho právneho predpisu, ale jeho nesprávnym výkladom. I keď dovolanie v časti namietajúcej inú vadu konania pred odvolacím súdom nie je dôvodné, pretože nedostatočné zistenie skutkového stavu samo osebe takúto vadu nezakladá a samostatným dovolacím dôvodom nie je, je v tejto veci daný dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Skutkový stav, zistený dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa, z ktorého vychádzal aj odvolací súd, totiž neumožňoval záver o neplatnosti výpovede danej žalobcovi 2/ pre nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím o organizačnej zmene a nadbytočnosťou zamestnanca.

Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd pri právnom posúdení veci vychádzal zo skutkového zistenia, podľa ktorého rozhodnutie žalovanej o organizačnej zmene malo spočívať v znížení stavu likvidátorov poistných udalostí o jedno pracovné miesto (v písomnom rozhodnutí o organizačnej zmene bol uvedený počet likvidátorov v agentúre žalovanej v Bratislave pred organizačnou zmenou „10“ a po organizačnej zmene „9“ – zatiaľ čo žalovaná tvrdila a navrhovaním dôkazov preukazovala, že išlo o chybu v písaní, keď správny údaj o počte likvidátorov pred zmenou mal byť „11“). Z obsahu spisu však vyplýva, že uvedené skutkové zistenie nebolo jediným skutkovým zistením o obsahu rozhodnutia o organizačnej zmene. Z písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia, ktoré bolo predmetom dokazovania, bolo totiž tiež zistené, že dôvodom organizačnej zmeny bolo zvýšenie efektívnosti likvidácie poistných udalostí motorových vozidiel v havarijnom i povinnom zmluvnom poistení, že jej podstatou bolo odčlenenie časti činností vykonávaných v rámci likvidácie poistných udalostí (vykonávanie ohliadok

motorových vozidiel, zdokumentovanie a výpočet výšky škody) a ich zabezpečenie dodávateľským spôsobom, a že v súvislosti s tým boli od 1.4.2002 zrušené všetky funkčné miesta v agentúrach žalovanej označené názvami funkcií „manažér likvidácie“, „likvidátor“ a „škodová administratíva“ a boli vytvorené funkčné miesta s určením nových pracovných náplní a s názvami funkcií „dispečer pre likvidáciu“, „likvidátor“ a „škodová administratíva“. Ďalej bolo zistené (tento údaj nebol nikým spochybnený), že celkový počet zamestnancov v agentúre žalovanej v Bratislave sa mal znížiť zo sedemnástich na štrnásť, teda o troch. Odvolací súd na tieto ďalšie skutkové zistenia neprihliadol, hoci práve tie, na rozdiel od zistenia, z ktorého vychádzal, boli pre správne právne posúdenie veci rozhodujúce. Pokiaľ totiž likvidátor poisťných udalostí pred organizačnou zmenou z hľadiska novej pracovnej náplne (po odčlenení určitých činností a rozhodnutí o ich zabezpečovaní dodávateľským spôsobom) už nebol totožný s likvidátorom po organizačnej zmene, údaj o počte likvidátorov po tejto zmene pre posúdenie nadbytočnosti žalobcu 2/ nebol rozhodujúci. I keď celkový počet zamestnancov ako efektívny dôsledok odčlenenia niektorých činností sa mal znížiť, podstatou organizačnej zmeny nebola nadbytočnosť zamestnancov v súvislosti so znížením ich stavu, ale ich nadbytočnosť v súvislosti s potrebou žalovanej zabezpečiť plnenie nových pracovných úloh, v novom rozsahu a kvalite a s prípadnými novými požiadavkami na rozsah pracovného času určeného na ich plnenie a na kvalifikačné predpoklady či profesijné zloženie zamestnancov.

Pretože v preskúmvanej veci odvolací súd vychádzal z právneho názoru, ktorý zistený skutkový stav neumožňoval, dovolací súd jeho rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). V ďalšom konaní je právny názor dovolacieho súdu záväzný (§ 243d ods. 1 veta druhá O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. decembra 2007

JUDr. Rudolf Čirč, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

